

MEASURE FOR MEASURE,
(A TALE FROM SHAKESPEARE)

IN TAMIL

BY

PANDIT S. M. NATESA SASTRI, B. A.,

*Member of the Council of the Folklore Society.
London.*

தன் னுயிரைப்போல மன் னுயிரை நினை.

இஃது

லண்டன் குதாசபை மேம்பர்,

பண்டித நடேச சாவுதிரியாரால்

இயற்றப்பட்டது.

(Reprinted from the "JANAVINODINI" with the permission
of the M. S. B. & V. L. Society.)

Madras:

SRINIVASA, VARADACHARI & CO.

—
1893.

Price—2 Annas.

M A D R A S :

PRINTED BY SRINIVASA, VARADACHART & CO.,
MOUNT ROAD.

தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரை நினை.

வியன்று (Vienna) கரத்தில் நற்கணமுள்ள அரசுக்கு வனிகுந்தான். சட்டம் ஒருவாரூயிருக்க, தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரைக் காக்கும் குணத்தை மேற்கொண்டு ஜனங்களுக்கு ஒருவித வருத்தமும் உண்டாகாதபடி செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். ஆனதுபற்றிப் பிரஜைகள் ஒவ்வொரு சமயத்தில் சட்டத்தை மீறும்படியாகவும் நேரிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அத் தேசத்தில் கிரமமாய்க் கவியாண்பண்ணிக்கொள்ளாமல் ஒரு பெண்ணுடன் ஒருவன் வாழ்வர்ணேயானால் அவன் கொலை செய்யப்படுவான் என்ற ஓர் சட்டமிருந்தது; ஆயினும் அது ஏழுத்தில்மட்டும் இருந்ததேயண்ணி வழக்கத்தின்கீழ் வரவேயில்லை. அதனால்சில சமயங்களில் அக்கிரமமான கவியாணங்கள் நடந்ததையும், தான் நல்லவனுக்கே யிருந்தும் ஜனங்கள் செட்ட நடக்கை உடையவர்களாவதையும் அரசன்கண்டு, தான் கொஞ்சகாலம் தனது ராச்சியத்தை யாரிடமாவது ஒப்புவித்துத் தேசாந்தரம் போன்று தான் திரும்பிவருவதற்குள் எல்லாம் சீராக நடக்குமென்றெண்ணி அவ்விதமே செய்யத் தீர்மானித்தான்.

வியன்று நகரத்தில் அஞ்சிலோ (Angelo) என்றெரு ஞானி இருந்தான். அவன் நற்கண நற்செய்கை யுள்ளவனென்றும் பரோபகாரியென்றும் பெயர்பெற்றிருந்தான். அரசன் அவனைத் தனக்குப் பதிலாக நியமித்துத் தான் போலாண்டு (Poland)

தேசத்திற்குப் போவதாகச் சொல்லி ஊரைவிட்டுச் சென்றான். ஆனால் அவன் ஜனங்களுக்குச் சொன்னபடி தேசாந்தரம்போக வில்லை; பட்டணத்திற்கு வெளியே சென்று சந்தியாசிவேஷம் தரித்து, அன்றையதினமே அத்தேசத்திற்குள்வந்து அஞ்சிலோ செலுத்தும் செங்கோலைத் தூர இருந்துகொண்டே கவனித்து வந்தான். இப்படி அவன் அஞ்சிலோவினிடம் அதிகாரம் ஒப்பு வித்த சமயத்தில் கிளாடியோ (Claudio) என்னும் ஒரு வாலிபன் ஜுலியத் (Juliet) என்னும் ஒருபெண்ணை நியாயமாய்க் கலியா ணம் செய்துகொள்ளாமல் தகப்பன்வீட்டிலிருந்தவளைச் சொல்லாமல் அழைத்து வந்துவிட்டான். அந்தப் பிசகுக்காக அவன் தலையை வாங்கிவிடும்படி அஞ்சிலோ என்னும் இராஜப்பிரதி நிதி தண்டனை விதித்துவிட்டான். எஸ்கேலஸ் (Escalus) என்றௌரு சீமான் எவ்வளவுதூரம் அந்த கிளாடியோவுக்காக வருத்தமெடுத்துக்கொண்டுபேசியும் அந்த ராஜப்பிரதிநிதி கேட்கவேயில்லை; இவ்விதமாய் ஒவ்வொருவரையும் விட்டுவந்தால் சட்டம் என்னத்திற்கென்றும், இந்த கிளாடியோவை அவசியம் சிரச்சேதம் பண்ணிவிடவேண்டுமென்றும் சிபார்சுசெய்ய வந்த ஒவ்வொருவரிடமும் அவன் சொல்லி மறுத்தான்.

அந்த கிளாடியோ என்னும் வாலிபனுக்கு ஹாடியோ (Lucio) என்றௌரு சிநேகிதன் இருந்தான். அவன் தன் சிநேகிதனைச் சிறைச்சாலையில் போய்ப்பார்த்தபொடுது கிளாடியோ அவனை நோக்கி, “அப்பா ஹாடியோ! என் தங்கையாகிய இஸபெல்லாவை (Isabella) நீ அறிவாயா? அவள் காவித்துணி கட்டிக்கொண்டு மடத்திற்குத் தவசிப்பெண்ணுயிப்போக உத்தே சித்திருக்கிறார்கள். அவள் நன்றாய்ப் பேசுவதில் வெகு கெட்டிக்காரி; நான் சொன்னதாய்ச் சொல்லி அஞ்சிலோவினிடம் சென்று என்விதையமாய்ப் பேச்சொல்லு. அவள் பேச்சின் அழுகைக்கண்டு அரசன் ஒருகால் என்னை மன்னிப்பான்” என்றான்.

ஹாடியோவும் தன் சிநேகிதன் தங்கையாகிய இஸபெல்லா

வைத் தேடிக்கொண்டு மேற்சொன்ன மடத்திற்குவந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது அவளும் தவசிப்பெண்ணைய் மாறுவதற்கு முன் தான் தெரிந்துகொள்வேண்டிய விஷயங்களை ஒரு முதிர்ந்த தவசியினிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அம்மடத்தின் வாசலில் ஹாதியோ என்பவன் வந்து நின்று “இந்த இடத்தில் எப்பொழுதும் சாந்தலூர்த்திகளே தங்கியிருப்பார்களாக” என்று உரத்துக்கூவினான். அதை உள்ளேயிருந்த விருத்தவசி கேட்டு என்னவென்று அறிந்துவரும்படி இஸபெல்லாவையனுப்பினான். இஸபெல்லாவும் தான் இன்னும்காவித்துணி உடுக்காதபடியால் வெளியில் கூச்சமின்றி வந்தாள். அவள் வரவைக் கண்டதும் ஹாதியோ மிகவும் மரியாதையுடன், “அம்மணி ! இஸபெல்லா என்னும் ஒரு பெண்மணி இவ்விடத்திலிருக்கிறாமே. அந்த அம்மாளை நான் பார்த்துத் துரதிர்ஷ்டனை அவள் தமையனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்” என, அதைக்கேட்டு இஸபெல்லா திடுக்கிட்டு, “நான்தான் அந்தப்பெண் ; என் தமையனுக்கு என்ன துரதிர்ஷ்டம் நேர்ந்திருக்கிறது” என்றுகேட்டாள். அதற்கு ஹாதியோ, “அவன் இப்பொழுது சிறைச்சாலைக்காவலி விருக்கிறான் ; அவன் செய்த குற்றம் ஒருபெண்ணைக் கலியாணம்செய்யாமல் தனித்து அழைத்துவந்து விட்டதேயாம்” என்றான். அதற்கு இஸபெல்லா முன்னமேதானே தன் தமையனுக்கும் ஜுலியத்துக்குமிருந்த அன்னியோன்னியத்தை அறிந்தவளாகையால், “அதில் என்ன பிசகு ; கிளாடியோ ஜுலியத்தைக் கலியாணம்பண்ணிக்கொள்ள ஒருநாளும் ஆகேஷபம் செய்யமாட்டானே” என்றாள். அதற்கு ஹாதியோ “அதெல்லாம் நமது பழைய அரசன்னாளில் குற்றமாகமாட்டாது ; இப்பொழுது அவர் ஸ்தானத்தில் வந்திருக்கும் அஞ்சிலோ என்னும் ஞானி இரக்கமற்றவராக இருக்கிறார். கிளாடியோ ஜுலியத்தைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்வதாக வெகுவாய்ச் சொல்லியும் அவன் முதலில் செய்த குற்றத்திற்காக அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்திருக்கிறார். எங்களால் கூடியமட்டும் இப்புது அரசனுக்குச் சொல்லியாய்விட்டது. இனி

நீதான் அரசனிடம்போய்ப்பேசி உன்தமையனை விடுவிக்கலே ஸ்டும். இதற்காகலே என்னை கிளாடியோ உன்னிடம் அனுப்பினான்” என்றான். அதற்கு இஸ்பெல்லா முதலில் கொஞ்சம் அதையிப்பட்டு, பிறகு அகத்தியம்போய்ப் பேசுவதாக ஒப்புக் கொண்டு, பேசிமுடியும் சமாசாரத்தையும் பொழுதுபோகுமுன் னம் சொல்லியனுப்புவதாக ஹாவியோவுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டான்.

தான் சொன்ன சொற்படியே இஸ்பெல்லாவும் உடனே அரசனிடம் சென்று அவன் காவில்லிமுந்து தன் தமையனுடைய உயிர்ப்பிச்சை கேட்டான். அரசன் சட்டத்தையெடுத்துக்காட்டி, சட்டப்படி நான் நடக்கிறவனேயன்றிச் சிபார்சுக்கு இடங்கொடுக்கிறவனால்லனேன்று, கொஞ்சமேனும் இடங்கொடுக்காமல் பேசினான். அதற்கு இஸ்பெல்லா “சட்டங்கள் எப்படியிருந்தபோதிலும் தயையென்பது மனிதனுக்கு வேண்டும். அது இல்லாவிடில் எவ்வளவுதான் சரியாக நடந்தபோதி லும் அரசர்கள் பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வார்களேயன்றிப் புண்ணியம் பெறவேமாட்டார்கள்” என்று சொல்ல, அதற்கு அரசன் கொஞ்சமேனும் காதுகொடாமல் “நாளை சாயந்தரத்திற்குள் உன்தமையன் தலையை வாங்கிவிட உத்தரவு கொடுக்கப்போகிறேன்” என்றான். அதற்கு இஸ்பெல்லா நடுநடுங்கி “ஐயோ ஆடுகோழிகளைக்கூட இரண்டொருநாள் வைத்திருந்து கொல்லுகிறோமே; அவ்வளவு தாமதங்கூட இல்லாமல் என்தமையனைக் கொல்லவேண்டுமா?” என்று கண்ணும்கண்ணீருமாய் நிற்க, அதைக்கண்டு அஞ்சிலோ கொஞ்சம் மனதிரங்கினவனுயிக்காட்டி, “நாளையதினம் வா, யோசிப்போம்” என்றான். அதைக் கேட்டு இஸ்பெல்லா களித்துச் தன் தமையன் யமன்வாயி விருந்து விடுபட்டாற்போல எண்ணி, மறுநாள் அரசனைப் போய்க் காணத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வீடுவந்துசேர்ந்தாள்.

இப்படி இவளை வரச்சொன்னதில் அஞ்சிலோ கொண்டகருத்து நல்ல கருத்தல்ல; அவருடைய திடசித்தமும் ஞானமும் இவள் அழகாகிய சூரியன்முன் பனிபோல உருகிவிட்டன.

இவளைத் தனது கொடிய காமத்திற்குள்ளாக்கி அதற்குப் பதி வாக இவள் தமையனை விடுவிக்க நினைத்துவிட்டான்.

இவள் மறுஙாள்காலையில் தன் தமையனை விடுவிக்கக் கேட்பதற்காக அரண்மனை போய்ச்சேர, அஞ்சிலோ இவளுக்கு ஏகாந்தத்தில் தரிசனம்கொடுத்து, அன்றிரவில் தனிமையாகத் தன் தோட்டத்தில் தன்னுடன்வந்து இருப்பாளேயானால்களாடி யோவை விடுவிப்பதாகச் சொன்னான். அதைக் கேட்டு இஸ்பெல்லா மயிர்க்குச்செறிந்து “இதை உண்மையாகப் பேசினீர்களா, அல்லது வேடிக்கையாகவா?” என்று கேட்க, அரசன் “உண்மையாகத்தான் பேசினேன்” என்றான். அதற்கு இஸ்பெல்லா “நல்லது இப்பொழுது என் தமையனை விடுவிக்காத பகுத்தில் நீர் என்னைக் கேட்டசங்கதியை ஊர் முடியச் சொல்லி உமது வஞ்சனை குணத்தை வெளிப்படுத்திவிடுகிறேன்” என, “நீ என்ன சொன்னாலும் உன் பேச்சையார் நம்பப் போகிறார்கள். நான் இதுவரையில் தோஷமற்றவனையிருந்தது எல்லா ருக்கும் தெரியுமாகையால் நீ சொல்வதையாரும் நம்பார்கள். நான் கேட்டுக்கொண்டதற்கு உடன்பவொயாகில் உன் தமையன் பிழைப்பான்; இல்லையனிலோ அவன் மாண்புபோவான். இதற்கு விடை நாளைக்குள் நீ சொல்லவேண்டும்” என்று அஞ்சிலோ சொன்னான்.

இஸ்பெல்லா இந்த அநியாயங்களைத் தான் யாரிடம் சொல்வித் துக்கப்படுகிறதென்றெண்ணிக்கொண்டு தன் தமையன் இருக்கும் சிறைச்சாலையை நோக்கிச் செல்ல, அங்கே அவனிடம் ஒரு சன்னியாசிவந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்த சன்னியாசி நிஜமான சன்னியாசியல்ல; சன்னியாசிவேஷம் பூண்டுவந்த பெரிய அரசன். இவன் இந்த வேஷத்துடனே தனித்தனியே களாடி யோவையும் ஜூலியத்தையும் அவரவர் சிறைச்சாலையில் கண்டு பேசி, அவர்கள் செய்தகாரியம் குற்றமென்பதை உணரும்படிச் செய்தான். களாடியோ இருந்த சிறைச்சாலைக்குச் சமீபத்தில் இஸ்பெல்லா வந்து “இவ்விடத்தில் எல்ல ஸத்புருஷரும்

சாந்தலூர்த்திகளும் இருக்கட்டும்’ என்று ஆசீர்வதித்தாள். அதைச் சண்ணியாசி வேஷம்பூண்ட அரசன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, நீ யார், இவ்விடம் ஏன் வந்தரிய்? என்று கேட்க, இஸபெல்லா என் தமையன் கிளாடியோவினிடம் இரண்டொரு பேச்சுப் பேசங்தேனன்றாள். அரசனுகிய சண்ணியாசி, அப்படியே செய்யென்று சொல்லி, தான் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு வெளியில் போவதுபோல மறைந்து, இவர்கள் பேசும் பேச்சைக்கேட்க இவர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு அறையில் மறைந்து நின்றான்.

இஸபெல்லா, தான் அஞ்சிலோ ராஜனிடம்போய்ப் பேசின்தையும், அவன் கிளாடியோவை விடுவிப்பதற்காகத் தன்னைத் தனிமையில் அன்றிரவு அரண்மனையில் வந்துசேரக் கேட்டுக்கொண்டதையும் சொல்லி, “அண்ணே இம்மாதிரி அவமானம் நமது குலத்திற்கு வருவதைக் காட்டிலும் நீ நாளைக்குப் பிராணையை விடுவது நலமென்று தோன்றுகிறது” என்றாள். அதற்கு கிளாடியோ “என் பிராணையைவிட உன் மானம் பெரிதா?” என, இஸபெல்லாவுக்குத் தன்னையறியாதகோபமும் துக்கமும் வந்து விட்டது. “மானத்தைவிட நீ பிராணன் பெரிதென்று நினைக்கிறோயே; எவ்வளவு அற்புத்தி! இவ்வளவு அற்புத்தி உன் னிடம்இருக்குமென்று நான் எண்ணவேயில்லை. நான் சந்தோஷத்துடன் பிராணை விடுவேணேயல்லது மானத்தை விடமாட்டேன். நன்றியற்றவனே! நீ கெட்டாய், உன் பிராணையைவிட உன் தங்கையின் மானத்தைக் குறைவாக எண்ணி வேயே! உனக்கு இராவணைப் போலப் பத்துத்தலையிருந்த போதிலும் அவைகளையல்லாம் ஒவ்வொன்றைக் கொட்டுப்படப் பார்ப்பேணேயல்லாமல், அவைகளில் ஒன்றையேனும் காப்பாற ஏன் மானத்தை இழுக்கமாட்டேன்’ என்று இவ்வாறு பேசி அன்றாள். அப்பொழுது இவர்கள்பின் பதுங்கி நின்ற சண்ணியாசி வேஷம்பூண்ட அரசன் இவர்கள் முன்வந்து நின்று, “கிளாடியோ! ராஜப்பிரதிநிதியானவன் இவளைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று ஒருங்காலும் எண்ணாங்கொண்டிருக்கமாட்டான். அவன்

சொன்ன பேச்சு இவளைப் பரிசோதிப்பதற்காகவேயன்று வேறல்ல. இவள் மரியாதையாய் மறுதலித்து வந்துவிட்டாள். இனி நீயும் நாளையதினம் உன் பிராண்னை இழுக்கவேண்டியது தான். அதற்குள் தெய்வத்திற்குச் செய்யவேண்டிய பிரார்த்தனைகளை நீ மனதிற்குள் செய்துகொன்” என்றான். இப்படி இவர் சொன்னதை கிளாடியோ கேட்டுத் தான் கூச்சமின்றிக் கண் தங்கையுடன் பேசினதற்காகத் தன்னையே நொந்துகொண்டு துக்கத்தாலும் வெட்கத்தாலும் ஒன்றும் சொல்ல நாவை மூழல் திகைத்து நின்றான்.

உடனே இஸ்பெல்லா வெளியில்வந்துவிடவே சன்னியாசி யும் அவள்பின்சென்று “உன்னை அழகாய்ச்செய்த ஈசன் உன் குணத்தையும் அழகாய்ச்செய்தானே” என, அதற்கு அவள், நமது அரசன், அஞ்சிலோ நல்லவரென்று நினைத்து மோசம் போய்விட்டாரே; அவர் ஏப்பொழுது நமது நாட்டிற்குத் திரும் பிவருவாரோ அறியேனே. நான் அவரைக் காண்பேனேயால் இந்தப் பாவியின்நடத்தையை அவரிடத்தில் வெளிப்படுத்திவிடுவேன்” என்றாள். தான் பேசுவது அரசனேடென்றும், அப்பொழுதே அஞ்சிலோவின் நடத்தையை அரசனிடம் வெளிப்படுத்திவிட்டாளன்றும் அவள் எண்ணவேயில்லை. அவள் சொன்னதைக்கேட்டுச் சன்னியாசி வேஷம்தரித்த அரசன் “அதில் ஒன்றும் பிசுகுவரமாட்டாது; பழை ராஜன் தான் திரும்பிவரும்பொழுது எல்லாவற்றையும் தப்பாமல் விசாரித்துக்கொள்வார். நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன், நீ அதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்பாயாலே உன் மானமும் கெடாது, உன் தமையனும் பிழைப்பான். இன்னும் ஒருவருக்கு உபகாரமும் செய்ததாகும்” என்றான். இஸ்பெல்லா அதைக்கேட்டதும், மானம்மட்டும் கெடாதபக்கத்தில் நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறேன். என்னை என்னசெய்யச்சொல்லுகிறீர்களோன, அதற்குச் சன்னியாசி வேஷம்பூண்ட பெரிய அரசன் பின்வருமாறு சொல்லானான். “முன்னே பிரெடரிக் (Frederick) என்றொரு போர்வீரன் இருந்தான். அவனுக்கு மரி

யானு (Marianna) என்றோரு தங்கையிருக்கிறார். அவளை அஞ்சிலோவுக்கு அவள் தமையனைவன் கலியாண்டுசெய்து கொடுத்து அவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சிதனத்தையெல் வாம் ஒரு கப்பலில் ஏற்றி இந்த ஊருக்குக் கொண்டுவர்த்துக் கொண்டிருந்தார்; குச்சமுத்திரத்தில் கப்பல் ஒருபாறையில் மோதி உடையவே, அந்தச் சிதனங்களுடன் அந்த வீரன் கடவில்மாண்டான். தன் பெண்சாதிக்குச் சேரவேண்டிய ஆஸ்தி சேராததினால் அஞ்சிலோ அவளை ஒரு குற்றத்தைச்சாட்டித் தள்ளிவைத்திருக்கிறார். அந்தப்பெண் தனது தமையனையும் ஆஸ்தியையும் நீரில் இழந்ததபோல நிலத்தில் புருஷனையும் இழந்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையினால் இவை பெல்லாவே! நாம் இருவருமாய்ச் சேர்ந்து ஓர் தந்திரம் செய்ய வேண்டும்: நீ அஞ்சிலோவினிடம் சென்று அவர் குறிக்குமிடத் திற்கு இன்று இரவு தனிமையாய் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு வந்துவிடு; உனக்குப்பதிலாக மரியானாவை நாம் அவள் புருஷனிடம் அனுப்பிவிடுவோம். இப்படி நாம் செய்வது ஒரு பாவத்திலும் சேர்ந்ததாகாது. அஞ்சிலோ அவளைக் கலியாணம் செய்த புருஷனால்லவா. ஒரு புருஷனுடன் அவன் நற்குண்ணுள்ள பெண்சாதியைச் சேர்த்துவைப்பது நமக்கு எவ்வளவோ புண்ணியம்” என்றிவ்வாறு சன்னியாசி சொல்ல, இவைபெல்லா அதைக்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து சன்னியாசியின் நற்குண த்தை மெச்சி, அப்பொழுதே அவன் சொன்ன ஏற்பாட்டை முடித்துவைக்க அஞ்சிலோவினிடம் சென்றார். அரசனும் தான் செய்த ஏற்பாட்டை மரியானாவினிடம் சொல்ல அவன் வீடு சென்றான். இதற்கு முன்னமேதானே தன் சன்னியாசி வேஷத்துடன் அவளைக்கண்டு அவள் துக்கத்தைக் கேட்டிருந்தவனுகையால் பெரிய அரசன் இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு சிரமப்படும்படியாயிற்று.

இவைபெல்லாவானவள் அஞ்சிலோவைக்கண்டு சொல்லிவிடுச் சன்னியாசி சொல்லியிருந்தபடி மரியாடு வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு இவள் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த சன்னி

யாசியும் ராஜப்பிரதிநிதி என்ன சொன்னுரென்று கேட்க, அதற்கு இஸ்பெல்லா, தான் காரியத்தைச் சரிவர முடித்து வந்துவிட்டதாகச் சொல்லி, அரண்மனைக்கருகில் செங்கற்சுவரால் மதிள் எடுத்த ஒரு தோட்டமிருக்கிறதென்றும், அதன் மேற்புறத்தில் திராகைக்கொடியால் போடப்பட்ட ஒரு பஞ்ச விருக்கிறதென்றும், அவ்விடத்தில் தான் இராத்திரிக்கு வந்து சேரவேண்டுமென்றும் இலைமுதலாய் அஞ்சிலோ சொன்ன செய்திகளைச் சொல்லி, அவன் கொடுத்த தோட்டக் கதவுகளின் இரண்டு திறவு கோல்களையும் காண்பித்தாள். அதைச் சன்னியாசி வாங்கி மரியானாவினிடத்திற் கொடுத்து “நீ இவள் சொன்னதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு செய்வாயோலே உன் புருஷனை அடைவாய்” என்றான். மரியான அதுகேட்டு மிகச் சந்தோஷமடைந்து இன்னும் வேறு ஏதாவது சங்கேத முண்டோவன்று கேட்க, அதற்கு இஸ்பெல்லா, ஒன்று மில்லை, ஆனால் நீ அவரைவிட்டுத் திரும்பிவரும்பொழுது மெதுவாய், என் தமையனைமாத்திரம் மறக்கக்கூடாதென்று சொல்லி வரவேண்டியதென்றாள்.

அரசனுடைய சங்கேதப்படியே இஸ்பெல்லாவுக்குப்பதிலாக மரியான அஞ்சிலோ குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் சென்றான். நாம் இவ்வளவு செய்தும் கிளாடியோவுக்கு உயிர்தங்குமோ தங்காதோவன்று பயந்து சன்னியாசி சிறைச்சாலைக்குச் சென்றான். இவன் அவரிடம் சென்றது அந்த கிளாடியோவினுடைய பாக்கியமன்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் அஞ்சிலோ தன் காரியத்தைமட்டும் சரிவர நடத்திக்கொண்டு கிளாடியோவைத் தான் முதலில் உத்தரவுசெய்திருந்தபடியே கொலை செய்துவிடச் சிறைச்சாலைச் சேவனுக்குக் கட்டளை அனுப்பி விட்டான். வந்த உத்தரவை அரசன் கண்டு திகைத்துச் சிறைச்சாலைச் சேவகளைப்பார்த்து, இந்த கிளாடியோவைக் கொலை செய்யக்கூடாதென்றும், அன்றுகாலையில் சுரத்தால் இறந்து போன ஒரு வியாதிக்காரன் தலையை கிளாடியோ தலையென்று அஞ்சிலோவினிடம் வெட்டியனுப்ப வேண்டுமென்றும் கேட்

கெக்காண்டான். இதற்குச் சிறைச்சாலைச்சேவகன் கொள்சு மேலும் சம்மதிக்கவில்லை. ஏனெனில் அவன் சன்னியாசி யைச் சன்னியாசியாகவே எண்ணிடுவதே அரசனாக வாவது அல்லது அரசனிடத்திலிருந்து உத்தரவுபெற்று வந்தவ ஞைவாவது எண்ணவில்லை. இப்படி இவன் தான் சொன்ன பேச்சைக்கெட்காமல் போகவே சன்னியாசி, கிளாடியோ உயிரை ஒரு காளும் வாங்கக்கூடாதென்று பெரிய அரசன் செய்த உத்தரவு அவர் முகரூடன் தன்னிடம் இருப்பதாகவும், அதற்குப் பயந்து சேவகன் நடவாதபகுத்தில் அச்சேவகன் உயிரைத் தான் வாங்கிவிடக்கூடுமென்றும் சொன்னான். அதைச் சிறைச்சாலை மனிதன் கேட்டுப்பயந்து நீர் அந்த உத்தரவைக் காட்டுவீரோயாலும் நான் இந்த கிளாடியோவை அவர் திரும்பிவருகிற வரையில் காப்பாற்றிவைப்பேன் என்றான். உடனே சன்னியாசி சிறிதுதாரம் சென்று ஒரு காகிதத்தில் எழுதவேண்டிய உத்தரவை எழுதி, தானே அரசனாகையால் தான் மறைவாய் வைத்திருந்த முகரை அதில் பதித்து அதை ஒரு உறையில் போட்டுச் சிறைச்சாலைச் சேவகனிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அப்பத்திரிகையைக் கண்டதும் சேவகன் நடுங்கி, இவனை அசனுடைய தூதனாக எண்ணிச் செத்தவன் தலையைவெட்டி அஞ்சிலோவுக்கு அனுப்பிவிட்டு கிளாடியோவைக் காப்பாற்றி வைத்தான்.

இவ்விதமாகச் சிறைச்சாலையில் ஒரு உயிரைக்காப்பாற்றின பிறகு அரசன், தான் தேசாந்தரம் போகச் சில சங்கடங்களால் சரிப்படவில்லையென்றும், மறுநாள் காலையில் வியன்றை நகரத் துக்கு வந்து சேருவனென்றும், அஞ்சிலோ அப்பட்டணத்து முதல்வாசற்படியிலே தன்னைவந்து பார்க்கவேண்டுமென்றும், அந்த ஊரார்கள் தங்களுக்கு ஏதாவது குறைகள் உண்டாலெல் வந்து சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் ஒரு சடிதத்தைத் தன் பிரதிகிதிச்கு எழுதினான்.

பொழுது விடியமுன்னமே இஸ்பெல்லா சிறைச்சாலைக்குச் சென்று தன் தமையன் கிளாடியோ பிழைத்திருக்கிறாலும் வை

ன்று விசாரிக்க, அங்கு இவளுக்காகவே தனது சன்னியாசி வேஷத்தைக் கலைக்காமல் நின்ற அரசன், கிளாடியோ சவர்க்கத் திலிருக்கிறான், அவன் தலையை கடுராத்திரியிலேயே வெட்டி அஞ்சிலோவினிடம் அனுப்பிவிட்டார்கள் என்றான். பெண்கள் சிகாமணியாசிய இஸ்பெல்லா அதுகேட்டுக் கீழே விழுந்து தன் தமையனுக்காகத் தான் செய்த உபாயம் ஒன்றும் பலிக்காமல் போனதைப்பற்றியும், சன்னியாசி சொன்ன சொல்லும் பொய்யாய்ப் போனதைப்பற்றியும் புலம்பினாள். அதற்கு அரசன், அவளுக்குத் தைரியம் சொல்லிப் பொழுதுவிடுந்தவுடன் அரசன் வரப்போகிறார், அவரிடம் உன் பிரியாதைச் சொல்லிக் கொள்ளுவாயோனால் உனக்கு நியாயம் கிடைக்குமென்று உபதேசித்து, மரியாடு வீட்டிற்குச் சென்றான். அவளுக்கும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தவிடப்பட்டணத்திற்கு வெளியே போய்விட்டான்.

ஊரவிட்டு வெளியே போனதும் தன் சன்னியாசி வேஷத்தை மாற்றி அவ்வடைகளைத் தன் வேலைக்காரனிடம் ஒப்புவித்துத் தனது உண்மையான இராஜவேஷம்பூண்டு பட்டணத்தை கோக்கி வந்த கொண்டிருந்தான். இவன் வரப்போகிற சமாசாரத்தைக் கேட்டுக் களித்து அந்த ஊர் ஜனங்களைல்லாம் அவனை எதிர்கொண்டு அழைக்க அப்பட்டணத்து முதல்வாசற்படியிலேயே வந்து காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்கள் பழைய அரசனைக் காணவே அவர்களுக்குண்டான சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை. அஞ்சிலோவும் அவ்விடம் வந்து தனது அதிகாரத்தை அஶனிடம் ஒப்புவித்தான். இப்படி இருக்கையில் இஸ்பெல்லாயென்னும் பெண்பிள்ளை தனக்கு ஓர் பிரியாது இருக்கிறதென்று அரசன்முன் வந்துநின்று, நியாயத்தின் அவதாரமே! என் அரசே! நான் சொல்வதைச் சுற்றுக் காது கொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். நான் கிளாடியோவென்னும் ஒரு பாவியின் தங்கை. அவன் தான் செய்த குற்றத்திற்காகக் கொடிய தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டான். அவனை விடுவிக்கும்பொருட்டு நான் எவ்வளவு வேண்டியும் அஞ்சிலோ அரசன்

கேட்காமல், நான் அவனது காமவேட்கைக்கு உட்பட்டால் என் தமையனைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதாகச் சொன்னேன். அதன்பேரில் என் தமையனுக்காக நான் என் மானத்தை இழுந்தேன். ஐயோ ! இந்தப்பாவி என் மானத்தைமாத்திரங்கெடுத்து விட்டானேயன்றித் தான் சொன்ன வாக்கைக் காப்பாற்ற வில்லை ; என் தமையனைக் கொன்றுவிட்டான் என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்ப் புலம்பிக்கொண்டு நின்றான். அதை அரசன் கொஞ்சமேனும் நம்பாதவன்போல இவள் சொல்வது என்ன வென்று அஞ்சிலோவை கேட்க, அதற்கு அந்த மகாபிரபு, தமையன் இறந்ததனால் இவருக்குப் பித்தம் மேலிட்டிருக்கிறது போலத் தோன்றுகிறதென்றான். இதற்குள் மரியாடு என்பவள் ஒடிவந்து பெருமைதங்கிய மகாபிரபுவே ! ஆகாயத்தில் குரியன் உதித்தாற்போலும், சுபாவத்தில் உண்மை யுதித்தாற்போலும், உண்மையிற் புத்தி யுதித்தாற்போலும் விளங்கும் என் அரசே ! இவள் சொல்வது பொய். இவள் மானத்தை என்றையதினம் அஞ்சிலோ அழித்தாகச் சொல்லுகிறானோ, அன்றையதினம் நான் அவருடன் இருந்தேன். இவைகளுக்கெல்லாம் சாக்ஷி பரமயோகி (Lodowick) என்னும் ஒரு சன்னியாகி என்றான். இந்தப்பேர் அரசன் தான் சன்னியாகிவேஷம் பூண்டபொழுது வைத்துக்கொண்டது. இப்படி இவர்கள்க்குறினதும் அவன் சொல்லிப்போனபடியேயன்றிவேறல்ல. இவைகளைக்கொண்டு இஸபெல்லாவின் நடத்தையின் சுத்தமும் நற்கணமும் அரசன் ஜனங்களுக்குக் காட்ட நினைத்தான். ஆனால் இவ்விதமாகத் தன்துர்நடத்தையை வெளிப்படுத்த இம் மூவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது அஞ்சிலோவுக்குச் சிறிதும்தெரியாது. இவ்விருவர்களும் சொல்வதில் இருந்த வித்தியாசத்தைக்கண்டு அஞ்சிலோ தான்தப்பித்தக்கொள்ள வழிபார்த்தான். “நான் இதுவரையில் சிரிப்பாய்ப்பொறுத்துக்கொண்டிருந்தேன், இனிச்சும்மா இருப்பது சரியல்ல ; இவர்களை யாரோ என் பெயரைக் கெடுக்கும்படி ஏவிவிட்டிருக்கிறார்கள்” என்று அஞ்சிலோ சொல்வதே, அதற்கு அரசன்

எஸ்கேலஸ் என்னும் பிரபுவைப்பார்த்து, ஜியா, நீங்கள் அஞ்சிலோ என்பவனுடன் கூட உட்கார்ந்து இவர்மேல் வந்திருக்கும் குற்றத்தை விசாரியுங்கள். நான் வெளியேபோய் அந்தச் சண்ணியாசியைக் கண்டிபிடித்து வருகிறேனென்று சொல்லி வெளியே சென்றோன்.

அதுகேட்டு அஞ்சிலோ தன்மேல்வந்த குற்றத்தைத் தானே விசாரிக்கவந்ததே என்று மிகவும் மனமகிழ்ந்து, அரசன் திரும்பிவருமுன் விசாரித்துமுடிக்க அவ்விரண்டு பெண்களையும் தன்முன் வரவழைத்து, அவர்களைச் சில கேள்விகள்கேட்க ஆரம்பித்தான். எஸ்கேலஸ் அஞ்சிலோ குற்றமற்றவனென்றும், சன்னியாசி யொருவன் பேச்சைக்கேட்டு இந்தப் பெண்கள் இப்படி நின்திக்கிறார்களென்றும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையிலேயே சன்னியாசியும் அங்குவந்து தோன்றினார். அவரைக் கண்டதும் எஸ்கேலஸ் “நீங்களா அஞ்சிலோ பிரபுவைத் தூஷிக்கும்படி இவ்விரண்டு பெண்களையும் ஏவிவிட்டது என்று கேட்க, அதற்கு அவன், அரசனெங்கே? ஒவருடன் பேச வேண்டுமேயல்லாது உம்முடன் நான் பேசவரவில்லை” என்றான். அதற்கு எஸ்கேலஸ், இந்தச் சங்கதியை விசாரிக்க அரசன் எங்களுக்கு உத்தரவு செய்துபோயிருக்கிறார், சொல்லும் னன், அதற்குச் சன்னியாசி, இந்தக் குற்றத்தை உங்களிடம் விசாரிக்கும்படி அரசன் எப்படி விட்டார்? நான் இந்த ஊரிலே கொஞ்சநாளிலேயே எவ்வளவோ குற்றங்கள் கண்டிபிடித்து அவைகளை வாய்விட்டுப் பேசினேன். அதற்கு எஸ்கேலஸ் என்பவர் என்னைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்புவதாகச் சொன்னார் என்று சொல்லித் தன் சன்னியாசி வேதத்தைக் கலைத்து அரசுகைத் தோன்றினான். இப்படி இவன் ஆனது கண்டு முதலில் நடுங்கினது அஞ்சிலோவே. அச்சபையிலிருந்த மற்றவர்கள் ஆனைவரும் என்ன நடக்குமோவென்று பிரமித்து நின்றார்கள். அரசன் குணவதியாகிய இஸ்பெல்லாவைப் பார்த்து “என் பெண்ரத்நமே, உன் ஈன்னியாசி இப்பொழுது உன் அரசனுக்மாறிவிட்டான். ஆனால் இன்னும் உனக்கு உபகாரம்செய்ய

விரும்புகிறன். உன்குறை என்னவென்று கேட்க, அதற்கு அவள், நான் என் தாழ்ந்த நிலைமையிலிருந்துகொண்டு தங்களை இன்னேரன்று அறியாமல் செய்துவந்த பிழைகளைப் பொறுப் பீர்களாக” என்று கேட்டுக்கொண்டாள். அதற்கு அவன், கிளாடியோ இன்னும் பிழைத்திருக்கிறன் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், என்னசெய்தும் உன் தமையனைக் காப்பாற்றக் கூடாமற்போய்விட்டதே என்று வருத்தப்பட்டான். இதற்குள் அஞ்சிலோவுக்குத் தான்செய்த ஒவ்வொரு சங்கதியையும் அரசன் மறைவிலிருந்து அறிந்துகொண்டதாகத் தெரியவே, அவன் அவர் காவில்விழுந்து நான்செய்த குற்றங்களைப்பற்றி இங்கு விசாரித்து என் கெட்டுப்போன மாநாததை இன்னும் கெடுப்பானேன். இந்தக்கணமே எனக்குக் கொல்லைய விதி த்து என்னைத் தண்டியுங்கள். நான் செய்யும் பாவத்தை ஒரு வரும் பார்க்கமாட்டார்கள் என்றிருந்தேன். சச்வராநுபமாய் நீங்கள் பார்த்துவிட்டார்களே என்றான். அதற்கு அரசன் “உன் குற்றங்களைல்லாம் நன்றாய்த்தெரிந்துவிட்டது. கிளாடியோ அக்கு கீ விதித்த தண்டனையை நான் இப்பொழுது உனக்கு விதிக்கும்படியாயிற்று என்றுகூறி, மரியானவை நோக்கி, இவனைவிட நல்ல புருஷன் உனக்கு வேறொருவன் கிடைக்கமாட்டான் என்றான். அதற்கு மரியாடு, “எனக்கு இவர் கிடைத் தால்போதும், எனக்கு மங்கவியப்பிச்சை கொடுங்கள்” என்று அரசன் காவில்விழுந்து அஞ்சிலோவின் உயிரைப் பிச்சைகேட்டாள். அஞ்சிலோ காவில் இஸ்பெல்லா விழுந்து கிளாடியோ உயிரைக் கேட்டதற்குப் பதிலாக அந்தக் கொடும்பாவியான கிளாடியோவின் உயிரையே அவன் பெண்சாதி பிச்சை கேட்கும்படியாய் முடிந்தது. பின்பு தான் செய்வதுமாத்திரம் போதாதென்று மரியாடு இஸ்பெல்லாவைப்பார்த்து “தாயே நீயும் அரசன் காவில் விழுந்து என் புருஷன் பிராணைனே இருக்கிறதுக்கொடுப்பாயாக” என்று கேட்டுக்கொள்ள, அவனும் தன் மானத்தைக் கெடுக்க முதலில் நினைத்த கொடும்பாவியாகிய அஞ்சிலோவுக்கிரங்கி அரசன் காவில்விழுந்து அஞ்சிலோ

வை விடுவிக்கக் கேட்டுக்கொண்டாள். இதற்குத் தலுந்த உத்தரம் சொல்லுமுன் சிறைச்சாலையிலிருந்த கிளாடியோவை அரசன் வரவழூத்து இஸபெல்லாவை கோக்கி, என் பெண்மணி யே, உன் கையை நீட்டி; உன் நற்குணங்களுக்கு நான் தாஸ ணெய்விட்டேன்; இதோ உன் தமையனைக் கொலைசெய்யாமல் காப்பாற்றி வைத்திருந்தேன். இன்றுமுதல் நீ எனக்கு ராணி யாகி உன் தமையனையும் என் தமையஞ்சப்பண்ணு என்று சொல்லி அவளைத் தன் சிங்காதனத்தில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டான். உடனே அஞ்சிலோவைப்பார்த்து, நீ கொண்ட எண் ணங்கள் கெட்டவைகளாயிருந்தபோதிலும் உன்னை மரியாடு என்னும் பெண்மணி நிமித்தம் மன்னிக்கிறேன். அவளுக்காக உன் உயிரை நான் இப்பொழுது திருப்பிக்கொடுக்கிறேன். நீ கொஞ்சகாலம் அதிகாரத்திலிருக்கும்போது உன்னுடைய இருதயம் எவ்வளவு கடினமாயிருந்தது! இனிமேலாவது தயை தாக்கினியம் என்பதை நீ அறின்று சொல்லி அவளை விடுதலைபண்ணினான். அதே நிமிஷத்தில் அரண்மனையில் மூன்று கவியாணங்கள் நடந்தன. கிளாடியோ என்பவன் ஐஞ்சியே த்தையும், அரசன் இஸபெல்லாவையும், அஞ்சிலோ மரியாடுவையும் கவியாணம் செய்துக்கொண்டார்கள். இஸபெல்லா காவித்துணியைக் கட்டிக்கொள்ளாமலிருந்தபடியால் அரசனைக் கவியாணம் செய்துகொள்ள யாதொரு தடையுமில்லாமல் இருக்கத்து. தன்து நற்குண நற்செய்க்களினால் அங்காட்டிலுள்ள பெண்டுகளையல்லாம் அவள் சீர்திருத்தின்வத்தான். ஐஞ்சியைத்தைப்போலப் பெண்கள் தங்கள் பிறந்த வீட்டைவிட்டு ஒழிப்போய்விடவாவது, கிளாடியோவைப்போலப் புருஷர்கள் சிறையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கவாவது சிறிதும் இடமில்லாமற்போயிற்று. தயாநிதியான அந்த அரசனும், நற்குணமுள்ள இஸபெல்லா என்னும் பெண்ணைத் தன் பெண் சாதியாகப்பெற்று நீழீகாலம் சுகித்துவாழ்ந்திருந்தான்.

“நாம் பிறருக்களைப்பதுதான் நமக்கும் அளக்கப்படும்.”